

13-06-2021 Antonius van Padua

‘Wie als een god wil leven hier op aarde – hij moet de weg van alle zaad – en zo vindt hij genade’. Met die zin openden wij zingend deze viering. Waarschijnlijk onbegrijpelijke woorden voor iemand die niet leeft in de werkelijkheid en de taal van de bijbel. God – zaad – genade. Is er een betekenisvolle samenhang tussen die woorden? Ja, zegt het lied, voor mensen heeft goddelijk leven te maken met zich toevertrouwen aan de aarde, de weg gaan van het zaad waarin sterven en leven samengaan. En zo geluk vinden. Het lied loopt vooruit op wat wij vandaag gaan lezen uit de bijbel: het koninkrijk van God, de plek van geluk, is dichtbij in gewone dingen en gebeurtenissen: een twijgje dat geplant wordt en uitgroeit; zaad dat wordt uitgestrooid en vrucht draagt. Als je er goed naar kijkt, kun je iets van goddelijk leven ontdekken in wat vlakbij onder onze ogen gebeurt.

Laten we een moment stil zijn om echt aanwezig te komen op de plek waar we nu zijn.

Heer, ontferm U

Gloria Deo

Gebed

Eeuwige, geef ons het vermogen om Uw kracht te zien in wat klein en onaanzienlijk is. Wek in ons het vertrouwen dat er groeikracht ligt in wat ons wordt gegeven. Open ons hart voor het woord van de schrift.

Ezechiël 17:22-24

Marcus 4:26-34

Overweging

Zo deed Jezus dat, zegt Marcus, hij sprak tot de mensen steeds in gelijkenissen. Later, als hij met zijn leerlingen alleen was, gaf hij uitleg. Gelijkenissen zijn de basis in de verkondiging van Jezus. Gelijkenissen, geen verklaringen, geen analyses, laat staan definities. Wat Jezus verkondigt, het koninkrijk van God, is niet te definiëren. Wie op het spoor wil komen van het Rijk Gods, moet alle zintuigen open zetten: goed kijken, luisteren, voelen, ruiken, proeven. Om daartoe in staat te raken, gebruikt Jezus vaak beelden uit de natuur. Zoals vandaag: zaaien, zaad, oogst.

Voor ons zijn die beelden misschien minder sprekend dan voor de toehoorders van Jezus indertijd. Op dit moment is de zaaier praktisch aan het openbare oog onttrokken. Zaaïen met de hand doen alleen nog de mensen die een moestuin hebben. Wij leven niet meer in het begin van onze jaartelling toen de figuur van de zaaier een heel seizoen kleur gaf. Wij leven ook niet meer in de 19^e eeuw toen Vincent van Gogh dertig tekeningen en schilderijen maakte met dit thema. Zijn zaaier uit 1888 is ontworpen in kleuren die emotie en hartstocht uitdrukken. Het groengele van de lucht, het paarse van de grond en de felgele zon. Wij kennen de directe verbinding van de zaaier met het seizoen en met de aarde wij niet meer zo goed. Wij zien landbouwmachines met vijf zaaibakken door het verkavelde veld trekken. Onderdeel van een gecontroleerd productieproces.

De natuur en het werk van mensen daarin was in vroeger tijden een prachtig beeld voor het Rijk Gods, maar de afstand ertoe is erg groot geworden. Zijn we in staat om een brug te slaan naar de gelijkenis? Kunnen we tekenen van het Rijk Gods zien in de man die zijn land bezaait, die slaapt en opstaat terwijl het zaad ontkiemt en uitgroeit? Het lijkt erop dat bij het komen van het Rijk Gods een bepaald evenwicht van belang is tussen doen en afwachten, tussen initiatief nemen en vertrouwen, tussen zaaïen en laten opkomen.

Neem de vrouw voor ogen die een moestuin heeft. Zij houdt van haar stukje land. Ze vertrouwt zaad aan de grond toe. Ze ziet elk jaar uit naar groenten en kruiden. Ze laat zich informeren over de juiste tijd van poten en zaaïen. Ze leert over de weg van het zaad dat sterft en boven de grond uit komt. Ze ontwikkelt gevoel over mest die nodig is, over hoe diep te spitten, over hoeveel en wanneer te wieden. Ze weet dat de plant niet harder groeit door er aan te trekken.

Zoiets lijkt Jezus te zeggen in de parabellen over de zaaier en het mosterdzaadje. In het Rijk Gods, in de wereld van God, is er evenwicht tussen doen en laten. Goddelijk leven kent de vruchtbare spanning tussen de aarde bewerken en de aarde laten werken, tussen doen en ontvangen. Leven op de manier van het Rijk Gods vergt inzet, maar misschien wel vooral geduld. Wie zo kan leven is gezegend met de deugd van bescheidenheid en houdt de toekomst open voor het onverwachte.

VOORBEDE

Wij prijzen de Eeuwige omwille van de groei in al wat leeft.

Wij danken voor de trouw waarmee Hij ons leven vruchtbaar maakt
zonder dat wij weten hoe dat gebeurt.

Laat ons bidden

Wij bidden voor al diegenen die verantwoordelijkheid dragen voor kinderen.

Dat zij evenwicht vinden tussen sturen en laten gaan,

Dat zij blijven vertrouwen in de groeikracht van het kind.

Laat ons bidden

Voor al diegenen wier vertrouwen heftig op de proef wordt gesteld:

Vluchtelingen, verslaafden, slachtoffers van huiselijk geweld.

Dat zij mensen ontmoeten die een zaadje van vertrouwen in hun hart leggen.

Laat ons bidden